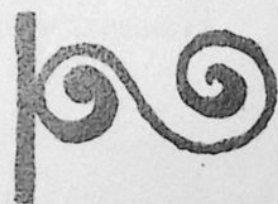

Hårderups posten

Nr. 29 — November 1999
20 kr.

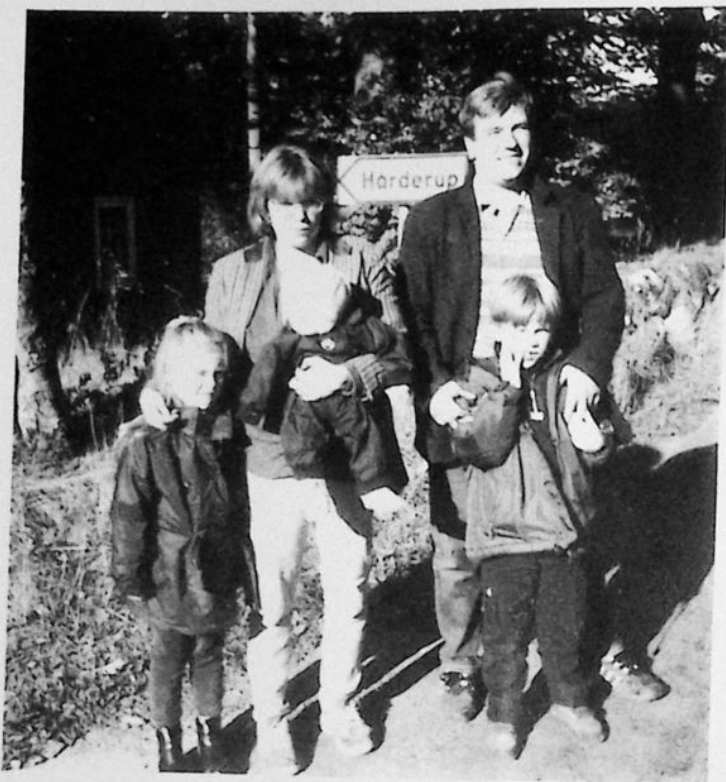

Detta är prisad natur och det finns det gott om i våra bygder. Inte mindre än tre markägare, som tillika är grannar, har fått pris för föredömlig landskapsvård.

FAMILJEN HAR UTÖKATS

Denna familj i Hårderup har under det gångna året utökats med en lillasyster, som heter Rebecka. Här ser vi dessutom mamma Anette, pappa Bo och syskonen Sara och André.

JESSICA SKREV BÄSTA BOMBI BITT-BERÄTTELSEN

Stort **GRATTIS** till Jessica Sjöstedt, 13 år från Starrarp. Hon vann nämligen Piratensällskapets stora skrivartävling om bästa Bombi Bitt-berättelsen. En tävling för barn och ungdomar inom Sjöbo kommun. Jessica fick priset för sin novell "Bästisar". I juryns motivering står: "Ett moget skrivande med vänskap som huvudtema och en bra beskrivning av konkurrens". Till detta kan läggas en imponerande språkbehandling och ett lättsamt och bra flyt i berättelsen. Novellen "Bästisar" var publicerad i Skd den 7 okt. och därför publicerar vi här i Hårderupsposten en annan berättelse av Jessica. Den heter **SYSKONKÄRLEK**

SYSKONKÄRLEK

Sanna vaknade av en smäll. På en stol vid fönstret stod hennes lillebror Pontus och lekte med rullgardinen. En blick på klockradion sade henne att det var tidigt på morgonen. Väldigt tidigt.
–Ut ifrån mitt rum genast din snorunge, skrek hon ursinnigt. Sannas morgonhumör var inte alltid det bästa.

Men han var i alla fall lydig, Pontus. Han kravlade ner från stolen och ut i köket. Då dök Sannas lillasyster såklart upp. Hon var 11 år, hette Klara och var omöjligt ännu störigare än Pontus. Klara trodde på fullt allvar att hon var skolans snyggaste tjej och betedde sig så hemma också. Nu var det ju faktiskt Sanna som var 3 år äldre och inte tvärtom.

–Är det okej om jag lånar ditt ljusblå läppstift ikväll? Jag ska liksom på världens coolaste fest, sa den lilla divan och blinkade med ögonfransarna som hon trodde fick alla killar på fall.

–Småbarn ska inte sminka sig, påpekade Sanna argt.

–Men mamma har sagt att jag får, så det är så! Klara utnyttjade att Sanna fortfarande låg i sängen. Hon snappade åt sig läppstiftet och sprang ut ur rummet.

Sanna undrade för sig själv varför man egentligen skulle ha suskon. Dom var bara till besvär.

Som den gången då hela familjen skulle på skidsemester i Dalarna. En resa som skulle ta 4 timmar. 4 timmar i en trång bil. Dom första tio minuterna var allt frid och fröjd. Sen bröt tredje världskriget ut. Pontus och Klara började slåss om en glasspinne. Det blev ett väldigt kladdigt slagsmål som slutade med att pappa Lennart blev förbannad och tvärbromsade. Han bromsade så häftigt att Ponus spydde på mamma Malins handväska. Den i sin tur råkade vara av ormskinn och enligt Malin fruktansvärt dyr.

Sanna ruskade på huvudet vid minnet och började ta på sig sin morgonrock. En tiondels sekund senare hördes ett illskrik från köket och hon masade sig upp. Klara skrek i högan sky men från Pontus hördes inte ett ljud. Sanna fattade äntligen att något inte stod rätt till. Med två långa kliv var hon ute i köket och fann Klara gråtande i dörröppningen.

–Han andas inte, snyftade hon. Han andas inte.

Sanna rusade fram till Ponus som låg livlös i en liten hög på golvet.

–Ring SOS, hojtade Sanna och sen gick allt fort.

Stackars Klara ringde efter ambulans och i väntan på den försökte Sanna med första hjälpen på Pontus. Hon tackade Gud för alla långtråkiga, trista sjukvårdskurser iskolans. Efter upprepade försök med konstgjord andning rusade ambulanskillarna in i lägenheten. Och Sanna kunde övergå till att trösta Klara som storgrät och båda två följde med sjukhuspersonalen till lasarettet.

Dagarna som följde undrade många hur Sanna kunde var så lugn och samlad. Det var något som hon inte visste själv. Allt var i själva verket ganska konstigt och läskigt. Dagarna efteråt kom hon inte ihåg någonting från olyckan. Inte förrän först några veckor senare började minnet klarna. Läkarna däremot visste med säkerhet vad som hade hänt. När det lilla livet, som en tjock sjuksköterska kallade honom, skulle göra frukost hade han fått en näve cornflakes i halsen och därmed kunde ingen vidare luft komma ner och han blev medvetlös. När Pontus efter någontomme på sjukhuset äntligen öppnade ögonen grät Sanna av glädje. Nu fattade hon att Han där uppe inte hade avrit helt bakom flöten när han skapade syskon.

När fredagen kom och Klara skulle ut hade hon ett ljusblått läppstift på munnen.

–Mitt läppstift!, skrek Sanna och drog Klara i håret samtidigt som hon försökte torka bort stiftet.

–Lägg av! Vrålade Klara och sparkade Sanna på smalbenet.

Och så var ett av dom vanligaste krigen i gång igen. Syskonbråk.

SYFÖRENINGSAUKTION

Välkomna till Starrarps Kyrkliga Syförenings traditionella årsauktion i Forsamlingshemmet i Frenninge fredagen den 26 november kl. 19.

Det blir luciatåg med barn och ungdomar från Starrarpstrakten. Därefter kaffeservering, lotterier och auktion på tillverkade och skänkta alster.

Ulatoftagilled

Text & musik Sven Ulatofta

Refr. Ronny Han sto' där me' di femti' på nacken, gille han hade ve Pärupabacken.

Karin Hon så' uppå sin käre vän me' nå'd varmt i y-nen 1. Itt

Ulatoftagille de' e' ja gu vi va' där väl så där lid i hal' sju. Me'

blommor å paket vi gratta sen stanna vi te' fram på natta. En

välkomstdrink de' fick vi borja me', så ad alla konne snacka me' dom breve. Sen

satte vi oss fram te bored å åd å drack så de' e' knappt nån som

trored.

Refr.

Marie-Loise hon hade mage under kjolen,
Monica söta hon stråla som solen
och lilla Madelen hon höll tal,
med tår på sin kind för Far.

2.

Å Knut å Margareta vi satt breve
vi snacka om allt de' som händer å sker.
Om grisa å svinaprised
å va'for allt ska va på de' vised.
Arne å Uno di drack å sin grogg
å Torsten han dansa me' två på en gång.
ja de' va' itt sjutusans gille
den som to en drink for möd, han fick lätt dille.

Refr.

Månen va' blank å trind den kvällen
stjärnorna lyste ve himlafällen,
Alla va' gla'a å vi åd å drack
mens kvällen den ble' te natt.

RAPPORT FRÅN TÄPPAN II

Ruth Erlow
Starrarps Ora

... och lärkan slår,
och Skånes somrar ila.

Kampen fortsätter

Var det någon som trodde, att täppan och torpet skulle vara färdiga efter några somrars idogt arbete, eget och andras? Så är det ju inte! Hus och redskap kräver översyn och tillsyn, ett och annat bör förbättras och förnyas, och jorden, den egna torvan, skall brukas på nytt och på nytt och på nytt... Och allt detta ger erfarenheter och nya kunskaper. Positiva och utvecklade, vill jag tro.

Kamp i ett bestämt avseende kommer alltid att behövas. Jag tänker på ogräset. Det är något komplicerat med just ogräs: för somliga är vallmo och blåklint ogräs, andra får glädje av att se dom i rabatterna och vill gärna ha dom där. Vad är det som gör en växt till just ogräs? Somliga menar att det har med den gamla teologiska frågan om arvsynen att göra. Och den skall bekämpas, väl? På köpet får man tillfälle att fundera över gott och ont, fult och vackert, och man tvingas till tålmod och uppfinningsförmåga. I vilket fall som helst kan väl var och en som bekämpat ogräs manuellt och relativt framgångsrikt i djupet av sin själ känna sig nöjd. Och vad är vi då nöjda med? Att det är vi som är starkast? Att det är vi som bestämmer? Kanske behöver vi trädgårdsodlare erfarva den känslan av stolthet ibland? Och därför är ogräset nödvändigt för att balansera våra känslor. Det menar i alla fall Lotte Möller i sin nyutkomna bok *Tankar om trädgården*.

Nya perspektiv

Dom första somrarna kunde vi under kvällspromenaden upp till vägen se ljusskenet i Hörbymasten- nu har granskogen framför den, sedd från oss, växt upp och den tätar och skymmer perspektivet. Granskog förresten, särskilt i Skåne, är ett eget kapitel. I min yttersta ungdom i norra Sverige för strax ett halvsekel sedan lärde jag under några somrars skogsarbete att det ska vara rejäla avstånd mellan stammarna för att barrträden skall trivas och växa bra. Och det man lär som ung (och barn) sitter som bekant i ... Sålunda har jag många gånger i den skånska svampskogen gått och muttrat för mig själv: " En famn mellan stammarna skall det vara... ". Så hände något i somras: skogsmaskinernas då i vårt närområde! Stamar knäcktes, trädskronor föll snabbt till marken, grenar skalades av i en fart och kvistar rasslade i flismaskin. Resultatet var efter några veckor häpnadsväckande och vackert: nu var det en famn, ungefär, mellan stammarna, ljuset silade ner till marken och hela skogen gav ett luftigt, och varför inte "upplyft" intryck! Nya perspektiv i sanning!

En smak av 1600-tal

Perspektiv bakåt i historien fick vi en söndag i augusti. Då firades s k 1600-talsgudstjänst i Östra Sallerups kyrka. För den som i likhet med oss upplevde detta för första gången blev det ett oförglömligt minne. Och varför det? Att sitta i kyrkan män för sig och kvinnor för sig var något helt nytt; en inte så betydelsefull detalj kanske, men ändå tankeväckande. Och att inte ha orgeln som beledsagade kändes mycket, mycket tomt; därmed inget ont sagt om den duktige försångaren. Att höra texterna på den tidens språk och se gudstjänstdeltagare i ålderdomliga kläder var vidare ett effektivt sätt att förmedla atmosfär. Nog var det märg och tyngd i bibelns språk då!!! Man kan bara spekulera kring vad den tidens kyrkofäder skulle sagt om språk och stil i *Bibel 2000*, som endera dagen skall börja spridas i landet...

Historien blev alltså mycket levande och påtaglig för oss sena tiders människor den här söndagen, inte minst då vi efter gudstjänsten dels hyllade Jöns Henrikssons minne vid hans gravsten i kyrkmuren, dels tågade till hans park för en kaffestund och samtal kring honom, som genom sitt banbrytande livsverk präglade bygden och som gett kommande generationer ett arv att förvalta.

Att förvalta sitt arv

Även den som inte bor i Östra Sallerup, inte har ett astronomiskt observatorium, inte är omedelbart engagerad i att gräva fram kanaler och stenmonument i Jöns Henrikssons park kan känna sig som förvaltare av ett arv från tidigare generationer, känna sig som en länk i historiens långa kedja. Och hur förvaltar man då det arvet bäst? Kanske sker det, när man går i närkamp med ogräset, odlar sin trädgård och funderar över livets och växandets villkor, allt medan, med Anders Österlings ord, "lärkan slår, och Skånes somrar ila".

LAGNEBO LOGE

I somras gästades Starrarp återigen av Bert Idoffs orkester, som spelade till dans på Lagnebo Loge. Från Lasse Lagnebo får vi veta att det just nu pågår diskussioner om nästa sommars dans.

FEMÖRINGEN

Sann berättelse från 30-talet med fingerade namn av Knut Thulin.

Ett handikapp kan betyda mycket för en människa. Är det ett grovt sådant har humöret stor betydelse för den drabbade.

Nils hade genom olyckshändelse mist sitt ena ben. Efteråt beklagade han sig aldrig för någon. Han var inte fyrtio år fyllda. Hustrun Anna ville inte heller se allt för dystert på tillvaron. Hon hade fått barn med sin älskade Nils både före och efter olyckan. Nu hade de två pojkar och en flicka att dra försorg om. De ägde ett litet lantbruk varifrån de fick stor del av den mat de behövde. Anna skötte det med omsorg och räckte hon inte till var snart någon av grannarna där. Betala för hjälp hade de väl inte så mycket att ge bort av men alltid fanns det någon gengäva. Nils hade sin lilla invalidpension. Det hette så, för det var långt innan någon hört ordet sjuk- eller handikappension.

När såret läkts och han fått sina kryckor ville han på något sätt försöka bidra till familjens försörjning. En gång i framtiden skulle Nils kanske få råd och möjlighet att prova något hjälpmedel som ersättning för det förlorade benet. Nils och Anna prata mycket om vad han skulle kunna göra. Tidigare hade Nils arbetat som hjälp på större gårdar under stora delar av året. Det hade varit ett rörligt liv. Att bara sätta sig ned och exempelvis börja att tälja träskor eller liknande ville han inte. Från en annons i en tidning kom ett gott uppslag. Ett företag som tillverkade tvålar sökte folk för att göra dess produkter kända och spridda. Nils skaffa sig en rygsäck och fick hem en mindre sändning tvålar från fabriken. På kort tid blev han en välkommen både gäst och försäljare i många hem. Med goda grannars hjälp kom Nils från hemmet bort till någon by där han själv kunde klara sig att gå från gård till gård. Ibland fick han ligga över men alltid var där en överenskommelse när någon granne hämtade honom hem till hemmet. För sådana tjänster var Nils alltid generös. Att gå mellan gårdarna var arbetsamt men känslan att vara till någon nytta för familjen vägde upp strapatserna.

På väg mellan gårdar mötte Nils en dag en bekant som hette Ola. De kände varandra innan men några vänner var de inte. Ola uppträdde mycket bryskt efter hälsningen och mena att sådana som Nils skulle vara på anstalt och inte få gå lösa och ligga kommunen till last. Det kom i skatten när sådana som Nils skulle ha pension. Det sved illa för Nils att höra något så dumt. Att den lille hjulbente Ola skulle få svar på tal det var givet. Nils samlade sina tankar tog upp sin börs och ur den en femöring. Räckte över den till Ola med orden:

- Här har du din krake, mer än så kan inte dina skatteutlägg röra sig om! Penningen föll ur Olas hand ner i väggruset. Nils hade avlägsnat sig en bit på sina kryckor innan det gick upp för Ola hur illa han behandlat en medmänniska.

NÅGRA MINNEN FRÅN TELEVISIONENS BARNDOM

Av Kjell-Åke Persson

Dagens ungdom som har tillgång till data, internet, flera TV-apparater med 20-30 olika kanaler kan nog inte förstå, vilken stor händelse det var när direktsända rörliga bilder kom hem till stugorna på 50-talet.

Sverige började med sändning år 1956, men några år tidigare hade Danmark startat. Köpenhamn hade en stark sändare som även Mellanskåne kunde få in på sina TV-apparater. Bland de första som hade TV i min hembygd var bröderna Thorell i Starrarp. Höjdpunkten var när vi blev bjudna dit för att se på bl a nöjesprogram från Tivoli i Köpenhamn.

Vid ett tillfälle skulle danskt fjernsyn göra direktsändning från Jägersbo i Höör. Vi var många som kom till Thorell den kvällen. Stolar hade satts fram i rader likt en biografalong framför den stora TV-möbeln som trots sin storlek inte hade mer än 14" bildskärm. Innan sändningen började släcktes alla lampor i rummet ty det skulle vara absolut mörkt för att få den bästa bilden. Vad hände, jo Det blev "tekniskt uheld" och vi fick inte se någonting från Jägersbo den kvällen. Tekniska missöden inträffade var och varannan kväll och det var bara att acceptera.

Televisionens stora genombrott i de svenska hemmen kom i samband med fotbolls-VM 1958. Malmö hade fått en sändare som dock inte hade så stor kapacitet vilket gjorde att TV-bilden mest liknade ett skånskt "snifog". Det gällde att få antennen så högt som möjligt för bästa mottagning. En del använde flaggstången som hjälp, andra förlängde med långa järnrör på skorstenen. En som hade naturliga förutsättningar för bra bild var Bror Andersson i Bjälkhult. Höjden över havet ca 180 m gjorde susen. Hos honom såg jag VM-finalen Sverige-Brasilien, den största idrottshändelse i Sverige i modern tid. Huset var fullt av fotbollsintresserade då det hade blivit känt att Bror hade den bästa bilden i bygden.

Jag hoppades att även mina föräldrar Annie och Yngve i Skumparp skulle skaffa TV men jag och mina syskon vågade inte tjata. En TV kostade ganska mycket pengar, kanske 30.000 kronor i dagens värde. Men en vacker dag stod det en TV i vardagsrummet. Vilken glädje! Första kvällarna satte vi oss en halvtimme före programmet för att enbart titta på testbilden, så fantastiskt tyckte vi det var. Det var inget större utbud, mellan 17.00 - 18.00 program för barn sedan uppehåll till 20.00 med nyheter och kanske TV-teater för att sluta ca kl. 22.00.

Det var många skolkompisar som kom hem till oss för att titta, rummet var ofta fullt. Bl a deckarfilmer som t ex Perry Mason var populära. Men tittarsiffrorna hade Kvitt eller Dubbelt och Hylands Hörna. De var så populära att man inte gärna ville bli bortbjuden till någon som inte hade television.

Innan Hörbysändaren stod klar i slutet av 50-talet så var problemet ofta att få en synlig bild. Det kunde variera från dag till dag p g a vädret. Hemma gick det till så att far stod på takåsen och riktade antennen, jag satt framför TV:n och skrek till när bilden var bra genom det öppna fönstret till mor, som skrek vidare till far på taket. Det fungerade oftast väldigt bra.

Tänk, detta som verkar vara rena medeltiden är bara 40 år tillbaka i tiden, kan utvecklingen gå lika snabbt nästa 40 år? Troligtvis.

STARRARPS BYALAG

Starrarps Byalag hade i år stämma hos åldermansparet Gunborg och Åke Persson. Till ålderman för 2000 valdes Lasse Lagnebo, som tillika är brännbollslagledare. Till ny julgransgeneral valdes Gunborg Persson. Förra årets julgran skänktes av Birgit och Sven Wallter. Byalaget inbjuder starrarpsbor och alla andra stora och små barn till Dans kring granen på **Asnelyckan** på första advent den 28 nov. kl 14. Ta med varm dryck och fika!

EN LITEN TILLBAKABLICK PÅ GAMLA

BYGDEORIGINAL I STARRARP

Av Gösta Kristiansson
Vollsjö

Starrarp är nog en by som under årens lopp begåvats med speciellt många originella personligheter. Dom brukade ofta omnämnas med faderns namn för sitt eget. T.ex. Nils Pers Anders, Nils Anders Anders och Mårten Truls Anders osv. i dessa exemplen kanske ganska logiskt.

Anders Mårtens Ivar, det var han som sade efter Hörby marknad:

- I torsdags kväll mjölkade jag inte förrän i fredags morse.

En dag under dom stränga och snörika vintrarna i början på 40-talet såg lärare Martin Andersson i Starrarps skola, genom fönstret en slädskjuts komma körande mot Vollsjöhålet. Det var just Nils Pers Anders som skulle köra till kvarnen i Vollsjö med några möllesäckar, men just i svängen vid skolan var en lömsk hög snödriva så där välte hela ekipaget. Läraren sprang ut och skulle hjälpa till att reda upp det, en ganska rörig historia med en äggakorg, en fotogenkanna och möllesäckarna i en salig röra, så han börja oja sig och sa:

- O, det ser ju hemskt ut!

Då kravlar en snöig Anders sej upp och säger med ett leende:

- Ack, detta är intet emot slaget vid Waterloo!

Denna historia har Martin Andersson själv berättat för mej en gång.

Sen talades det om att vid ett tidigare tillfälle, innan Starrarpsvägen var intagen i det som numera heter Vägverket, så hade var och en fastighetsägare en tilldelad vägglott som dom skulle underhålla.

Då sades att Mårten Truls Anders han plocka lite småstenar av gårdsgården som gick längs vägen och lade i de största hålorna och så hade han en rullebör med halm med sej som han strödde ovanpå.

Då kom grannen och skulle göra sig lite rolig, så han sa:

- Jaså du lagar vägen med halm!

Då svarar Mårten Truls Anders rappt:

- Ja det hade du min själ inte nänts!

Vi måste ju komma ihåg Ola Lindstrand, han hade varit dragon i Ystad. På äldre dar kände man bäst igen N:r 80 Lindstrand på det randiga snusmönstret han hade på hakan. I sin ungdom reste han som många andra och idka betskötsel vårar och höstar. En gång när han reste hem kom han för sent till ett tågbyte i Eslöv, så han blev tvungen att övernatta på ett hotell där och kan ni tänka, han fick ett rum som var så dj...a fint så han fick spotta i hosan. (strumpan)

Ett original som jag inte riktigt kan klara ut namnet på hade varit i Östraby och köpt en halva brännvin som han hade i bakfickan. Det var halt bitvis på vägen, så på Alviksbacken välte han och slog sig så han blev liggande avsvimmad en liten stund. När han kvicknade till så kände han att där var fuktigt på benet. Då utbrast han:

- O Herre Gud det måtte väl vara blod!!

Så hade vi ju Gottfrid, han hade en rökugn, så han rökte fläsk och korv till folk när dom hade julslaktat. Han läste och berättade gärna sensationella historier. Detta var strax efter kriget, då berättade han för mej att han läst om en i Amerika som hade upfunnit en fin maskin till att slakta hushållsgrisar. Så var där då en som kom dit med sin gris och då bara förde de in den i en stor tratt och sedan kom det ut färdiga produkter, som skinkor, leverkorv, sylta och revben m.m. och det var ju perfekt. Men när han skulle betala ville dom ha 20 dollar, men det tyckte bonden var rent på tok för mycket. Så mycket ville han absolut inte betala. Ja, då körde de bara back på maskinen och så fick han sin gris tillbaka igen. Jag måste ju också berätta att på den tiden fanns en tandläkare i Hörby som hette Nordblom. Otto sa att en gång hade han en så besvärlig tand som skulle dragas ut, så Nordblom satt i knäet på Otto och drog ut tanden.

Ja, nu får det räcka för denna gången för annars kan ju eventuella läsare tro att jag överdriver.

Försäljningsställen för Härderupsposten: Sune Sörenssons Bil, Starrarps Ora, Trillegården, Härderup, Frenninge Livs, Frenninge Trädgård, Tommys Färg, Vollsjö, Bengt i Östraby, Sollivs i Önneköp, Matgården i Bjärsjölågård, Tobakshörnan i Hörby, Ringsjöbygdens Bokhandel och Anders Färghandel i Sjöbo. **Adress till Härderupsposten: Starrarp 7, 270 33 Vollsjö. 0415-42116.**

GOD HUNDHÅLLNING – VAD ÄR DET?

Ewa Andersson
Grönalund

I dagspress och TV har vi vid flera tillfälle fått följa tragedier där hundar varit inblandade. Bl a skadade en hund en fyra månaders baby i Göteborg. Ofta kan vi läsa om lösspringande hundar som rivit och dödat får.

Att äga ett djur betyder att jag måste vara beredd att följa de bestämmelser som finns i olika djurskyddslagar. Jag har tittat på de bestämmelser som finns för hund, och här ska jag redovisa lite av det jag hittat.

Hunden är ju ett flockdjur och hundens flock är de människor den bor hos. Det är bl a därför som det inte är lämpligt att lämna hunden ensam för många timmar varje dag. Det rekommenderas högst fyra timmar åt gången.

Alla vet ju att hunden på flera olika sätt kan bli en sanitär olägenhet. Detta gäller dels om den för oljud dels bl a om den får bajsa på trottoarer o dyl. utan att man plockar upp efter den.

Man får heller inte förvara hunden hur som helst. Om en hund står uppbunden finns det bestämmelser om hur detta får gå till. Likaså om hunden vistas i hundgård finns det bestämmelser om hur stor en dylik skall vara.

En hund som står uppbunden längre än 1 timme i sträck vid enstaka tillfällen eller dagligen även kortare tider, måste vara kopplad till en löplina där den kan röra sig minst 2 på varje sida om löplinan. Hunden måste ha ett läderhalsband och den får inte kunna trassla in sig i buskar eller träd. Hund yngre än 1 år får inte hållas kopplad ens i löplina. En hund som regelbundet är kopplad i löplina måste också ha tillgång till koja eller annan viloplats skyddad mot väder och vind. Givetvis måste hund, som står kopplad för det mesta, få daglig motion i form av t ex promenader. Om du har en inhägnad rastgård till din hund måste hunden även här ha tillgång till koja.

En koja till en liten hund skall ha minst 2 m² golvyta, till en medelstor hund krävs 2,5 och till en stor hund 3,5 – 5,5².

Rastgård tyll en hund som huvudsakligen motioneras utanför rastgården mellan 3-5 m² för mindre och 7-8 m² för större hundar. Ytan ökar med 20-30% för varje ytterligare hund som ska vistas tillsammans.

Det finns också bestämmelser för nätet runt hundgården. Det skall vara minst 2 m högt, ha en trådtjocklek på minst 2,5mm samt ha en maskstorlek på 50mm. Det finns färdiga ritningar på hur en koja skall se ut. Dessa kan du få från Miljö- och Hälsoskyddsförvaltningen i kommunen.

I djurskyddslagen föreskrivs också att hunden skall behandlas väl och skyddas mot onödigt lidande och sjukdom. Detta innebär bl a att du inte får slå din hund, du måste vaccinera din hund mot smittsamma sjukdomar och du måste uppsöka veterinär om hunden är sjuk. Du måste också besluta om när hunden skall avlivas.

Det står också i lagen att hunden måste få tillräckligt med mat och vatten samt att tillsynen i övrigt är tillräcklig.

I Jaktlagen står att under tiden 1 mars till 20 augusti skall hundar hållas under sådan tillsyn att de hindras från att löpa lösa i sådana marker där det finns viilt. Givetvis skall man under resten av året ha hunden under uppsikt.

Vidare bör du som hundägare tänka på att det inte är alla människor som gillar hundar. Här står att man måste hålla hunden under sådan tillsyn att den ej skrämmer, ofredar eller skadar människor och djur eller egendom.

Sen finns det speciella bestämmelser om man föder upp om man föder upp eller säljer hundar eller tar emot hundar för förvaring hos s k hundpensionat. Hos Statens Jordbruksverk i Jönköping kan du få alla bestämmelser som reglerar hundhavandet inklusive vaccinationsbestämmelser vid t ex utlandsresa. Du kan också få hjälp med detta hos miljö- och hälsoskyddsförvaltningen i kommunen. Det är också dit du vänder dig om du tänker starta t ex uppfödning.

Du kan vända dig till kommunen om du ser någon hund som far illa. Om du vet någon som t ex har hunden uppkopplad på ett felaktigt sätt kan du anonymt anmäla detta så att man kan få detta tillrättat.

Likaså om du har problem med lösspringande hundar i din omgivning. Ofta vet man vems hundarna är eller var de hör hemma. Det är emellertid mer verkningsfullt om kommunens tjänstemän påtalar den försumlige hundägaren vilka regler som gäller.

Till sist måste tilläggas att enligt lagen är hundägaren alltid juridiskt ansvarig och ersättningskyldig för den skada som hunden vållat.

KLÖVERSKULLE OCH ANDRA MINNEN FRÅN KONFIRMANDTIDEN

Anita Persson
Eskilstuna

Det var 1951 och vi som skulle konfirmeras på sommaren, fick börja gå i kyrkan redan tidigt på våren. Det är nog den våren jag minns tydligast av alla vårar under mitt liv. Jag kan precis känna hur det kändes när naturen vaknade steg för steg och känslan av förväntan inför vad som skulle hända den våren och sommaren. Alltid när jag hör en påskpsalm, kan jag precis minnas doften av björkris och min nya poplinkappa. Prästen, som hette Albin Dahlberg, var ganska sträng och krävde att vi skulle lära oss nya psalmverser till varje söndag vi kom till kyrkan. Jag minns fortfarande många av påskpsalmerna. Det man har lärt sig utantill har man ju glädje av hela livet.

En stor händelse som jag minns som spännande och stämningfull, var Valborgsfirandet i Fränninge. Det samlades ihop massor av grenar och annat brännbart och så tändes den stora brasan intill prästgården. Det var härligt, när vi stod där och sjöng dom gamla välkända sångerna. Så småningom blev det ju ganska mörkt i buskarna runt omkring och det förhöjde förstas stämningen. Någon gång efter Valborg, började så Ungdomskretsens i Klöverskulle, en liten stuga en bit in i skogen mellan Frénninge och Håderupshult. Jag tror att det var på torsdags kvällarna. Där hade vi aktiviteter både ute och inomhus. Om jag minns rätt så spelade vi brännboll och något annat bollspel. Jag var inte så bra på den sortens aktiviteter, men blev ändå, av någon anledning tidigt invald i lagen. När vi inte orkade spela mera gick vi inomhus och tände fotogenlamporna. Då började kvällens, som jag tyckte, roligaste aktivitet; Ordjakt, ett slags frågesport med spelkort. Vi höll på så länge som prästen orkade eller hade lust och det var en glad och trevlig stämning. Kvällen avslutades med att vi alla gick utanför huset. Där läste prästen något ur bibeln och till sist sjöng vi tillsammans en kvällsspsalm t.ex. "Bred dina vida vingar" Det var fantastiskt vackert och stämningfullt. Även tystnaden som blev när sången avslutades, var en upplevelse. Då hördes bara naturens ljud och man kände dofterna från skog och blommor. Hemfärden från den ibland ganska så mörka skogen var också spännande. Vi flickor fick ju eskort av killarna, men då var det viktigt att dom "rätta" var där. Många små romanser spirade.

Midsommarfesten var sommarens höjdpunkt. Då tog vi blommor och grönt med oss hemifrån eller från naturen och klädde majstången. En kille som hette Uno hade ett fång pioner med sig. Man kan ju undra om han verkligen fått tillåtelse att plocka så fina blommor i trädgården. Det blev i alla fall en stilig majstång, som vi dansade och lekte kring hela eftermiddagen och kvällen. Vi var förstas klädda i våra finaste kläder. Blomsterkransar i håret var ännu inte modernt, men jag hade en liten hagtomsblomklase bakom örat. En kille från Skumparp, som just då var mycket viktig för mig, hade en rutig kostym och fluga. Han var mycket stilig tyckte jag. Att jag minns så väl hur vi var klädda, Beror på att jag har en teckning i mitt gamla poesialbum. Det var fyra flickor, som bodde i prästgården och deltog i konfirmationsundervisningen. En av flickorna var släkt till prästen, de andra tre var hennes kompisar. Eftersom dom kom ifrån annan ort, var dom en frisk fläkt i vår konfirmationsgrupp. Någon av flickorna var tydligen duktig på att teckna och skriva vers i poesialbum.

Det serverades även kaffe och läsk med bröd. Elektricitet fanns ju inte, så om det skulle kokas kaffe, fick det bli på vedspisen eller spritkök. Om jag minns rätt så var det kyrkvaktmästarens fru som ställde upp och hjälpte till med kaffekokningen. Även pastom med fru var med ibland, men de viktigaste personerna, tyckte jag, var ändå prästen och hans fru. Ja, det är fina minnen från ungdomstiden och kyrkoherde Albin Dahlberg är värd en tacksam tanke. Både han och hans fru ställde upp nästan varje vecka och var tillsammans med konfirmanderna och andra ungdomar. Jag tror att det hade stor betydelse för gemenskapen. Själva konfirmandundervisningen var också en positiv upplevelse. Vi fick lära oss mycket och vi hade intressanta samtal. En bra idé var en frågelåda där vi kunde ställa frågor anonymt, om sånt som vi funderade över. Många frågor handlade ju t.ex. om vi fick åka till Sjöbo marknad eller om det är synd att målas sig. Svaret på den senare frågan var, att det bara är gamla lador som behöver målas. Ibland vågade vi även ställa frågor, som var av allvarigare sort och Dahlberg försökte alltid förklara och ge svar.

Det hände förstas även en hel del roliga episoder när vi "läsbar" träffades. En söndag mitt under predikan hördes en djup och ljudlig baston och vi undrade om kantorn blivit snurrig och släppt iväg en ton. När vi flickor kom ut ur kyrkan och träffade pojkarna, fick vi under mycket skratt veta, att ljudet inte kommit från orgeln utan från en av pojkarna, som troligen ätit något svårsmält. Inför konfirmationen var åtminstone vi flickor mycket engagerade i vad vi skulle ha på oss. Vi kom överens om att det var kort klänning som gällde, sen gällde det att hitta på en modell som var så lik de andras som möjligt, men ändå olik. Sådana problem hade nog inte pojkarna. Alla blev i alla fall fina och konfirmationen blev högtidlig och är än idag ett vackert minne.

ÅRETS SKUMP

Till Årets Skump 1999 utsågs konstnären, hantverkaren, hembygdsentusiasten, småbrukaren m.m. Malte Olofsson Frenninge östra, "för en mångsidig och långvarig konst- och kulturgärning av bestående värde för Frenningebygden." Mycket folk hade samlats på Skumpens Dag för att hylla Malte och lyssna till Staffanstorps Dragspelsklubb som underhöll med välkända melodier. Kyrkans körer under ledning av en tidigare Årets Skump, kantor Ingela Bertilsson framförde dagen till ära ett sångprogram till minne av Linnés skånska. Allt inramat av en fantastisk Sommarkväll. Brännbollsturneringen vann Vallarums Byalag.

VACKRA LANDSKAP

Av Bertil Persson
Starrarp

Att landskapet i vår bygd är vackert och välvårdat vet vi ju alla, men nu finns det skriftliga bevis för detta. Inte mindre än tre markägare här, som dessutom är grannar, har fått pris för god landskapsvård. Det är K.-G Lundberg, Solhäll, som 1993 fick Färs Naturvårdsförenings allra första naturvårdspris för målmedveten landskapsvård i Klöverskulle, där han åstadkommit ett landskap med öppna betesfält, enefälader, ångar, skog och våtmarker i en välkött och harmonisk blandning. 1998 fick Monica och Roland Friberg, Starelund också Färs Naturvårdsförenings naturvårdspris, för att de i skötseln av sina marker vinnlagt sig om att bevara ett gammalt kultur- och naturbeteslandskap, en naturtyp som blir alltmer sällsynt. Naturbetesmarkerna kännetecknas av lång beteskontinuitet och en stor biologisk mångfald som innefattar ett stort antal hotade växt och djurarter. Som om detta inte räckte fick deras granne mittemellan, Yngve Nilsson, Vallarum, i år Skånska Dagbladets hederspris för välkött ädellövskog, god naturvårdshänsyn och ambitiös skogsvård. Ganska enastående. Dessa landskapsvårdare har vi all anledning att känna oss stolta över. Men det är ju inte nog med detta, för miljömedvetenheten bland markägarna här i bygden är mycket hög och landskapsvärden står hos de flesta lantbrukare högt i kurs och ännu fler är värda att uppmärksammas. Därför har vi också så mycket av ljusa, vackra landskap, som hittills är i stort sett oförvanskade och i många fall förbättrade, trots jordbrukspolitikens svängningar och ekonomiska påfrestningar på jordbruket. Länsstyrelsens projekt "Markernas mångfald" har med hjälp av EU-pengar utbildat många markägare och detta har kanske också bidragit till det ökade intresset och de ökade kunskaperna i gemen om natur och naturvård. En av de gårdar, som förevisats kursdeltagare är just Starelund. Bilderna på omslaget och nästa uppslag är från de prisbelönta markerna. Fotograf är Svenne Håkansson i Bjälkhult.

TÄNK OM JAG SKULLE SKRIVA EN BOK?

Ewa Andersson
Gröналund

Jag har läst Henning Mankells deckare med polis Kurt Wallander och Ystad med omgivning i huvudrollerna. Allt oftare läser jag deckare och då särskilt de som har en story med anknytning till Skåne eller andra attribut som jag är speciellt intresserad av. Så jag har med förtjusning läst till Jan-Olof Ekholms böcker med landsbygden och lantbrevbäraren i fokus. K. Arne Bloms böcker där handlingen tildrar sig Lund och Dalby är också spännande, liksom Björn Hellbergs böcker med Staden som miljö är inte så dumma heller. Min idé att använda Vollsjo-trakten som miljö i en naturligtvis kommande best-seller har dykt upp i mina drömmar ibland. Helt utan risk skulle det naturligtvis inte vara. Ni är säkert många som kommer ihåg hur det gick för Piraten när han hämtade drag från platser och personer han mött i sin barndoms Vollsjo i sina böcker. Nu är emellertid tongångarna andra. Man blir nästan ovänner om man inte hittar rätt hus där de stora händelserna ägde rum. Därför kära Hårderups-post-läsare tänkte jag testa min idé på er. Ni skall helt enkelt få läsa inledningen på min första roman i Hårderupsmiljö! Hör gärna av er om ni tar anstöt, men ännu hellre om ni gillar mitt försök att bli årets deckarförfattare.

Här är ett prov:

- När f.d polisman Nils Lewin närmade sig backen, klev han av cykeln, kopplade loss hunden och lät henne springa in i skogskanten för att uträtta sina behov.

Väl uppe på backkrönet parkerade han cykeln, visslade han hunden till sig och vek av in på den lilla skogsvägen. Det var på sina morgonturer vanligt att han utforskade omgivningarna. Visserligen hade det gått över tjugo år sedan de flyttat till Frenningetrakten, men tiden hade inte räckt till för att göra det tidigare. Hårderupsskogen tillhörde redan favoritmålet för morgonturen. Det såg ut att bli en härlig dag. Solen som nyss visat sig över horisonten, skickade sina strålar in mot de nyutslagna bokarna. Skuggspelet var fantasieggande.

Den femåriga schäfertiken höll sig lydigt i skogskanten, där hon avläste varje centimeter med stor precision.

- Nu läser hon sin morgontidning, tänkte Nisse och ökade takten något.

- Min väntar när jag kommer hem tillsammans med kaffe och nygräddade scones.

Den nyblivna pensionären med hemmafru levde sedan två månader i en helt ny och mycket behaglig tillvaro. Det enda han egentligen reagerat negativt på var hustruns förslag att han skulle stå för hundens konditions träning. Det hade Stina själv skött tidigare. Visst hade det varit helt okej om han själv kunnat sitta stilla medan hunden rörde sig, men det hade hustrun på det bestämdaste motsatt sig. En rejäl cykeltur minst en gång om dan var ett absolut måste. Självt hade han tänkt tillbringa det mesta av sin nyvunna fritid på sofflocket med alla de böcker han tidigare aldrig fått tid med. Lånekortet från biblioteket i Vollsjo brände i plånboken.

Plötsligt vaknade Nisse upp ur sina funderingar. Intensiva hundskall bröt den stilla morgonfriden. Han svor till. Vad hade Lady nu hittat på? Han visslade på hunden men hon fortsatte att skälla. Ljudet kom från skogen till höger om vägen. Nisse satte av ut i terrängen i riktning mot ljudet. Efter ca hundra meter fick han syn på henne. Schäferm sprang skällande runt en stor rishög.

-Konstigt, hon brukade aldrig bry sig om vilt. Satt det en hare eller något annat djur inne i högen?

Här slutar jag citatet från min tänkta deckare. Vad hunden hittat får ni eventuellt läsa när min bok blir färdig!

Vad tycker ni? Kan man placera en eventuell mördare i vår dansbaneskog? Går det att placera ut en mördare i Starrarp utan att den som bor i huset som alla naturligtvis genast känner igen blir stött i kanten? Kanske får gämingmannen bli en utböling som av en slump hittat hit. Hade det varit bättre att istället beskriva miljön utan att ange så tydligt var den finns? Sätta fiktiva namn på riktiga platser som jag hittar på kartan. Räcker det att använda Ortsnamnen om sen inte beskrivningen av platsen stämmer?

Nu är ni ju många som kan ge mig goda råd, så hör av er.

Min adress är Gröналunds gård, 27033 Vollsjo.

Ewas idé om en deckarhistoria i vår bygd, ger mig ett utmärkt tillfälle att publicera en historia av Maggie Bernt i Bjälkhult. Hon skrev den redan förra året och den är lite i denna genre, fast mera en spökhistoria. Den ger dessutom sken av att vara sann, vilket var och en läsare själva får bedöma. De personer i Bjälkhult som nämns har fått fingerade namn.

EN SPÖKLIG HISTORIA

Av Maggie Bernt
Solgården, Bjälkhult

Under året som gått har jag varit engagerad i Projekt nollvisionen för Seko och Transport. Vi arbetade för noll döda och noll svårt skadade i trafiken.

Med min bakgrund som trafikskollärare var jag en given ledarfigur i projektet. Jag var på internat utbildning på det vackra Backagården beläget strax utanför Höör. Efter en vällyckad och rolig vecka satte jag, tillsammans med en kollega igång projektet i Sjöbo kommun. Vi var en grupp på mellan tio och tretton personer som genom information till allmänheten, skolor och institutioner försökte att öppna människors ögon för faror och möjligheter i deras egen lokala trafikmiljö.

Vi hade också ett nära samarbete med nollvisionsgrupperna i Skurup och Ystad. En dag var vi alla i Ystad för att träffa gruppen där och lägga upp riktlinjerna för vårt fortsatta samarbete.

Vi satt en stor grupp nollvisionärer i deras lokal, drack kaffe och pratade in oss på varandra. När jag berättade att jag bodde i Bjälkhult hoppade en av ystadpojarna till och sa "Där hade min familj ett sommarställe under några år".

-Så roligt, var låg det någonstans?

Killen, som heter Christer beskrev vägen från Oderup och hem till Solgården, som är mitt domän sedan hösten -92.

-Du har just beskrivit vägen hem till mig, sa jag förvånat.

Christer såg en smula tveksam ut men frågade ändå, med lite darr på rösten om jag hade haft några kusliga upplevelser därute.

Jag berättade, under stor munterhet min älghistoria. (Historien finns att läsa i Hårderupsposten från -96.)

När det var slutberättat och skrattsalvorna hade lagt sig sa Christer att det inte var så han menat.

Här är Christer Nords historia, som han senare berättade för mig.

Vi möttes på Per Hälsas gård i Ystad, satte oss tillrätta i en soffa med var sin kopp kaffe och Christer gled in i sin barndom.

När jag var elva år gammal (-81) hyrde vi Solgården för att bruka den som sommarställe. Vi bodde i Malmö så det var jätteskönt att kunna köra ut på landet under vår lediga tid. Vi trivdes bra och husets nedre våning var tillräckligt stor för att vi inte kände behov av att använda det lilla rummet som fanns uppe på vinden. Dessutom litade inte pappa på golvet däruppe.

En kväll, ungefär tre månader efter att vi hade flyttat till Bjälkhult, hördes steg och hostningar från vinden. Alla blev lite rädda, men ingen vågade sig upp för att kontrollera vad som hänt. Dagen efter gick jag upp där och allting var orört.

Ett par år senare satt pappa tillsammans med vår granne Evert och tog ett par drinkar. Pratet om vårt spöke på vinden togs upp och Evert berättade att det på sextioalet hade bott ett äldre par med en vuxen dotter i huset. Dottern dog under mystiska omständigheter ute i skogen. Evert ville inte säga mycket mer eftersom han inte kände till alla detaljer, ej heller visste han om historien var sann. Han visste dock att pappan hade avlidit kort efter dotterns död. Pappan dog i sömnen uppe i vindsrummet.

Efter den kvällen funderade jag mycket på de underliga ljuden från vinden och på den döda flickan. Jag pratade med en grabb som vi kallade Blixten eftersom han körde så förbållt fort, han bodde förresten i det gamla bryggeriet längre bort i byn. Blixten berättade att den döda flickan förmodligen hade blivit mördad i skogen av en galning som härjat i trakten på sextioalet. Det förmodade mordet blev aldrig utrett och galningen sattes aldrig fast.

Nu hände en verkligt kuslig sak för mig. Under en vandring i skogen fann jag en kökskniv. Den hade svart skaft och ett cirka femton centimeter långt blad. Bladet var insmört i blod som verkade alldeles färskt. Jag torkade bort blodet, svepte in kniven i en gammal grön tröja och gömde den under en lös golvbräda på vinden.

Jag vågade inte berätta det här för någon, så det blev många promenader i skogen där jag gick och tänkte på händelsen. Efter en tid ville jag ta fram kniven och titta på den igen. Den var borta, bara tröjan fanns kvar.

Det gick ytterligare några veckor och jag promenerade återigen i skogen. En ingivelse fick mig att gå till platsen där jag funnit kniven. Nu låg den där igen med nytt blod på bladet! Den här gången lade jag kniven i en låda i vårt uthus. Samma kväll hittade jag två små kattungar, de var jättesöta, så jag tog hem dem och installerade dem i uthuset. Genast när jag vaknat på morgonen rusade jag ut för att leka med ungarna, men de var båda döda.. De låg så fridfullt som om de sov. Jag begravde dem i skogen och gick hem igen. För att rensa hjärnan ville jag köra ut en sväng på min moped. Jag försökte kicka

igång den i uthuset där den stod parkerad, det lyckades inte så jag ledde ut den i ljuset så att jag bättre kunde se att meka med den. Nu kickade jag igång den på första försöket. Detta hände ett flertal gånger, tills jag plötsligt en dag åter kunde kicka igång mopeden inne i uthuset. Detta fick mig att tänka på kniven, jag kollade upp lådan. Den var tom. Kniven var borta. Jag letade länge i skogen, men jag hittade aldrig kniven igen.

Den sommaren jag fyllde 17 år bestämde jag mig för att ta reda på vad som egentligen hände på vinden. De underliga ljuden hade hörts, till och från, under alla åren. Alltså beväpnade jag mig med en luftpistol och dito gevär samt två stearinljus. Uppe i vindsrummet satte jag mig på en gammal säng som stod där. Kanske den som den gamle mannen hade legat i när han dog. Ett par minuter över midnatt hörde jag fotsteg, jag blev skraj och kastade mig ner på golvet med mina båda vapen i beredskap. Då såg jag att dörren in till rummet öppnades. Jag fick panik, fyrade av vapnen och rusade ut. Precis i dörröppningen kändes det som jag sprang rakt igenom en iskall storm!

Jag har sedan inte haft nerver att undersöka de där ljuden, men de har återkommit sporadiskt under hela tiden vi bodde kvar på Solgården.

När jag var nästan tjugo år gammal åkte jag, tillsammans med en kamrat, ut till Bjälkhult för att tillbringa helgen där. På fredagskvällen skulle min kamrat på på toa medan jag själv skulle hämta in ved för natten. Plötsligt hörde jag ett gallskrik! Min kamrat kom rusande med byxorna nere, alldeles kritvit i ansiktet. Han flämtade fram att han hade sett en svartklädd kvinna stå och iakttä honom medan han besörjde sina behov. Vi bestämde oss genast för att det var mycket fridfullare i Malmö och körde strax dit.

Kort efter den här upplevelsen dog min far och vi sa upp kontraktet. Därefter har jag bara varit på Solgården ett par gånger, för att tömma huset. –

Ja, detta var Christer Nords barndomshistoria. Jag har inte haft möjlighet att kontrollera om det verkligen hände ett mord härute på 60-talet. När jag flyttade hit stod en del sker kvar från familjen Nords tid. Det mesta åkte ut, men jag har kvar två fina wiltonmattor och en gammal grön tröja som låg och skröpade på vinden.

HÄSTEN DRAR HUSVAGNEN

Här är familjen, som genom sitt liv i stilla mak orsakade stora tidningsreportage i våras På sin väg, från hemmet i Bretagne i Frankrike, till olika länder i Europa, så passerade de även våra byar och stannade en natt i Starrarp.

Familjen består av Laurent och Gudule och dottern Lola, 2,5 år gammal. Ett år har de varit på resa och tänker vara på resande fot ytterligare fyra år då Lola börjar skolan. På resande fot är nog rätt formulering, då man tar sig fram ömsom till fots och ömsom sittande på vagnen med en häst som dragare.

Genom detta ovanliga färdssätt kommer de lätt i kontakt med andra människor, som ofta bjuder in dem. Så tar de en dag i sänder när de förverkligar sin dröm att färdas långsamt och möta människor.

Bertil

LAGNING AV EN CYKELSLANG

Av Knut Thulin
Ödåkra

Att lära sig att cykla har de allra flesta varit med om i sin ungdom. För barn på 30-talet fanns det ej så många variationer på en cykel som i dag. Trehjulningar blev inte för de flesta barnen deras första fordon. För både flickor och pojkar kom den dag när någon i familjen ansåg det vara tid att lära sina telningar den ädla konsten att cykla. En hjälpare hand höll ett stadigt tag i cykelns sits eller paket-hållare. Att styra cykeln visade sig inte alls så lätt. Styret satt så högt uppe och tramporna var långt ned. För varje gång någon hade tid att hjälpa till gick det allt bättre. Små egna påhopp på tramporna kunde resultera i vad som helst. Det var en tid med många skrubbsår, men också längtan efter att få bli så duktig att skolvägen skulle ske med cykel. Cykeln hade på den tiden helt inbyggt kedjeskydd och ett färgsprakande kjolnät. Färgerna i nätet var så grälla att hästar ibland visa oro och "skyggade" när cykel och hästskjuts möttes.

Allt längre bort gick träningstureorna och även bromsen började fungera. Sadeln satt ännu alltför högt upp för att ge någon vila. Var det lätt nedförslut fanns ändå någon vila i att stå stilla på trampen.

Att äga två cyklar fanns det inte råd till. För den skull blev mors cykel hårt nedsliten. I de lägre klasserna i skolan gick det bra att komma dit på en damcykel. Det var man inte ensam om. Längre dröjde det inte sen förrän glåporden hagla över en att man åkte på en "tösacykel". Det blev hög tid att tänka på en herrcykel med lagom "tumtal".

Tillfället kom och mors cykel fick välbehövlig översyn och smörjning. Första tiden fick jag nöja mig med att cykla som det hette "under ramen". Klivet "över ramen" kom ganska fort, om inget annat så ordnade det sig bra att stanna vid ett mjölkabord för att komma ordentligt av.

Det sämsta med den nya begagnade cykeln var att däcken var hårt slitna. För den skull dröjde det inte länge förrän första "genomslaget" skedde. Luften gick fort ur och cykeln stod som det hette på "sock". I reparationsväskan som satt på ramen under sadeln fanns allt som behövdes för att avhjälpa felet. Den tidens skruvnyckel var så formad att den också skulle användas när ett däck skulle tas av eller läggas på fälgen. En liten skruvmejsel fanns också med för att vara till hjälp vid dylika tillfällen. I reparationsaschen fanns några utklippta bitar från gammal gummislang, sandpapper, ventilgummi och en tub solution.

Visst hade jag sett äldre "lappa en cykel". En spann med vatten skulle man också ha för att efter pumpning av slangen lokalisera hålet varifrån då små eller stora bubblor spred sig. Visst var där håll och lagat blev det. Kanske lite för fort. När slangen och däck med stor möda åter var på plats kom det spännande momentet att pumpa slangen med ny luft. Nog såg det bra ut, men fem minuter senare stod cykeln åter "på sock". Av med däck och slang igen och nu visade det sig att lappen inte fått torka tillräckligt länge, utan glidit på sned. Vad värre var visade sig i två nya hål som skruvmejseln gjort vid påläggningen av däck. Slangen hade kommit mellan när sista biten skulle bändas på. Hålen blev omplåstrade och mer tid anslogs till torkningen av solutionen.

Resultatet blev bättre men inte bra. Åter igen gick luften ur slangen. Ett förgrått ansikte vädjade till sin mor och med fem kronor i fickan började halvmilafärden gående till närmaste cykelverkstad. Stolt cykla jag därifrån med nytt däck och slang. Däcket tvingades på med starka händer, därför blev där inga "kniphål".

Denna cykel fick vara med på många vådliga "utfärder". Ned till tätorten fanns det tre vådliga nedförsbackar att passera. Den första hade jag mors tillåtelse att åka nedför, men de två andra skulle jag "gå och leda cykeln" nedför. Den första av de svåra backarna benämndes "Bromsans backe". Knekten Broms var död, men hans fru levde kvar i närheten av backen, därav namnet. Den andra backen var brantare och hade fått sitt namn av ägaren till den smedja, som låg intill vägen.

Äldre kamrater "visade" mig snart hur det gick till att komma ned för dessa backar. Med något fjärran i blicken och knogar nästan vita som snö gick det bra för mig. Troligen följde en skyddsängel med på dessa färder.

Ärendet till tätorten var mestadels för oss fyra kamrater att på ett café inhandla två napoleonbakelser som sen delades och en lemonad. De flesta gångerna gick det bra att få fyra glas till den, men det hände också någon gång att vi blev utkörda. Då drog vi vidare till det café, som Piraten i sina böcker kallar för Jerusalem, där var i regel servitrisen något vänligare stämd mot oss.

Åren gick och till konfirmationen var det brukligt att många barn fick en ny cykel. Jag hade sparat etthundra kronor och de resterande fyrtiofem fick jag låna av min mor. Den röda brännlackerade cykeln av märket Crecent med tillverkningsnummer 1.300639 blev min en solig eftermiddag den sjuttonde maj 1940. Garantibeviset på ett års eventuell fabriksmiss är både stämplat och personligen

signerat av ortens cykelhandlare som tillika var en skicklig fotograf och jägare. Cykeln kom att vara i många år, även en av våra söner fick glädje av den. Den hade "begärlighetsvärde" för när den blev stulen för andra gången försvann den troligen för alltid. Kanske finns det något kvar efter femtiosex år, vem vet.

När man idag ser ungdomar komma cyklande på sina svarta trista fordon går tankarna tillbaka till en helt annan cykelkultur. Deras skärmlösa fordon med ett växelraseri där alla kuggkransarna sitter baktill likt en mindre bisvärm är ingen skönhetsupplevelse. Mest synd är det att inte svensk cykelindustri kan finnas kvar och bjuda konkurrens på lika villkor.

Min familj har säkert genom åren flera gånger blivit lidande av att någon riktigt entusiastisk lagare av trasiga cykelslangar aldrig funnits. Gärna har jag skjutit det till någon morgondag. Rädslan att istället för att "lappa" ett hål göra två nya sitter i. Lukten av solution med sina bensinångor gick väl an, men att få den svarta smörjan av fingrarna var besvärligare.

FÖRSÄLJNING, SERVICE OCH HANTVERK

I BJÄLKHULT, HÅRDERUP, SKUMPARP OCH STARRARP

Buglys Kennel, Lindgården, Starrarps ora. Naima Paulrud-Balog. Uppfödning av mops och cavalier King Charles Spaniel. 0415-42021.

I-A Trä o Smide, Inge Andersson, Starrarp. Allt inom bygg. 0415-42025. Mobiltel. 0708-264609.

Jan Månssons Maskinstation, Härderup. Utför diverse jordbrukskörslor och grävning. 0415-42029. Mobiltel. 010-2472097.

Kennel Flywheel's. Chinese Crested powderpuff. Helen Olsson, Skumparp. 0415-42163.

Kennel Retstickan. Uppfödning av Schäfer och Border Collie. Bjälkhults Bryggeri. Helen och Andreas. 0415-42402. Hemsida: www.Retstickan. Com. E-mail: Kennel @ retstickan. Com.

Lasses VVS. Solgården, Bjälkhult. 0415-42002.

Naturterapeuterna Eva o Paul Ahlberg, Skumparp, utför polaritetsbehandling, irisdiagnostik, homeopati, bindvävsmassage, kristallterapi med dorg och ankh och håranalyser. Tel. tid: Mån-tors. 8-10. 0415-42082.

Sjölins Maskinstation, Starrarps ora. Utför jordbrukskörslor och grävning. 0415-42185.

Snickare Karlsson, Starrarp. 0415-42079.

Trillegårdens Antik o Hantverk, Jette Nygren, Härderup. 0416-30451.

Video Import, Lasse Lagnebo, Starrarp. Service o försäljn. av allt inom radio och TV-branchen Uthyrning av bord, stolar och toaletter. Tel. och fax 0415-42014. Mobiltel. 010-2452447.

"HUSED" ÅTERTRÄFF

Av Bertil Persson
Starrarp

Samma dag som Skåne knöts samman med Danmark, dvs den 14 augusti, knöts åter kontakten mellan medlemmarna i ungdomsgårdsföreningen Hused, vid en glad fest i Lagnebo loge.

Ungdomsgården låg vid gränsen mellan Härderup och Starrarps Ora. Det ligger där förresten fortfarande, fast i renoverat skick. Ägare var då Ulla och Allan Johansson, som hyrde ut huset till ungdomsgård åt bygdens ungdomar. Det började på vårvintern 1970 och slutade 1980.

Under dessa år var det många som där tog sina första steg in i ungdomslivets labyrint, där irrgångarna då som nu var många och där skratt och glädje blandades med tårar och besvikelser. Med smärre blesyrer tog vi oss alla igenom labrinten, för vi hade varandra. Och vi kom ut som vuxna och någorlunda välanpassade medborgare. Inte minst tack vare Huset, där vi var delaktiga i en stärkande gemenskap. Såsom ringar på vattnet har denna ungdomsgård allt sedan dess haft stor betydelse för bygdens utveckling. Våra band med hembygden förstärktes och för många har banden aldrig klippts av. I somras var det alltså tid för en nostalgisk återträff. Med respektive var långt över hundra inbjudna och närmare hundra kom. Det blev en lyckad fest, med många kära återseenden. Jag bad Rose-Marie Frank-Palm och Regina Håkanson att skriva ner lite reflexioner kring Hused och festen. Rose-Marie skrev följande tillsammans med de andra Oderupstösarna:

Så här såg det ut då 1970, Hused.

De första entusiasterna: Jan Nilsson, Bertil Karlsson, Nils-Ove Persson, Janne Johansson, Bengt Lundkvist, Göran Karlsson, Nils-Arne Johansson, Bo Andersson, Gunvor Persson, Ingrid Olsson och Irene Johansson. (Några hade även andra namn).

HUSEDREST

Så kom en inbjudan från Huseds Binderfildtgång. Bilderna på inbjudan gav en tillbakablick på vad som kanske fallit i glömska. Många glada minnen och roliga upptåg. Vi försökte komma ihåg hur vi först lärde känna Husedfolket. Vi kom överen om att bussen mellan Vollsjo-Hörby gick förbi Oderups domäner och Rosenkvists affär, det var den bidragande faktorn till en lång kamratskap. Men nu åter till festen.

Lördagen den 14/8 var det dags att åtase sina gamla vänner från Husedtiden. Dagen började med skönhets-Bestyr, lermask och tångbad i Oderupsbäcken. Så var det dags för lite förfest, fram med iskall öl, tilltugg, musik och väntan på han som tröskade. Vi åkte ståndsmässigt till Lagnebo Loge, fast jag hade pratat om moped för att riktigt känna nostalgin flöda. Vi hade nog fått låna av Veteranklubben Syd, för våra spann nog vidare till sällare jaktmarker. Så kom vi till Lagnebos loge lite fördröjda. Då fälldes kommentaren: "Oderupstösarna sena som vanligt". Det kom vi inte ihåg. Efter hälsningen och välkomstdrinken satte vi oss till bords, för att inmundiga alla dessa läckerheter och medtagen snaps.

Då trädde byns egen Al Capone upp på scenen. Dagen till ära var han klädd i vita byxor, vit slips och koboltblå skjorta, alias Inge Andersson som med sin myndiga stämma hälsade oss välkomna till festen. Han talade så vackert att vi var näst intill rörda till tårar, ja Bertil hade inte kunnat göra det bättre. Vi började med t.ex. Mex Biff, potatissallad, grönsallad. Var man fortfarande hungrig fanns det grillspett. Efter de två inledande menyerna fanns kalkonklubba. Under denna kulinariska måltid spelade orkestern små rara snapsvisor och vi sjöng, pratade och försökte identifiera eller komma ihåg namnen, 25 år kan sätta sina spår. Sen var det tid för läppstiftet som hade torkat in. Vi gick till de fina bajamajorna, där var ständigt tjejsnack som förr, man blir visst aldrig vuxen. Express kom igång till kaffet, de spelade både bugg och vals, danskavaljererna rivstartade, så när "Anna och mej" spelades upp, fick vi upp ångan riktigt. Då visade färghandlaren från Vollsjo att de gamla takterna satt kvar. Dansade man inte kunde man avnjuta en drink i Lagnebos Binderfildts bar.

Blev man svettig kunde man ta sig ett bad i poolen tror jag, eller gå ut i regnet, men ingen hade tid till detta. Kvällen bestod av gamla minnen och skratten var många. Bertil Karlsson var en bidragande faktor, som alltid lika glad. En av killarna, vi behöver inte säga namnet, sa att han kände sig mycket mer omsvärmad denna kväll än någonsin på den tiden det begav sig. På den tiden, sa han, kunde man köra fram och tillbaka genom Oderup på mopeden en hel kväll med gylfen öppen utan att någon reagerade.

Senare på festnatten bidrog Tisse med dragspel och gästerna med allsång, men då sussa Oderupstösarna sött efter en mycket lyckad kväll och många trevliga minnen och en önskan att det blir fest igen.

Vi tackar alla i festkommittén.

Hälsningar Oderupstjejerna

Marianne Grevstad (Persson), Ann-Christin Friberg (Frank), Gunn-Britt Olofsson (Persson)

Rose-Marie Frank-Palm

Ann-Kristin Jönsson (Persson)

FESTEN SOM GAV MIG DE GLADA MINNENA TILLBAKA

Regina Ekström (Håkansson)
Bjärred

Det är inte var dag som man blir överraskad när man hämtar posten i sin brevlåda. Men i början av sommaren blev jag verkligen överraskad – jag förflyttades snabbt 20 år tillbaka i tiden, när jag läste de två första raderna i brevet.

"NOSTALGIAFTON

Minns du Ungdomsgården "Hused" i Starrarp?"

Med lite eftertanke, ja nog minns i alla fall jag "Hused" ganska väl. Men vem är då jag och hur hamnade jag i "Hused"?

Jag, Regina, är nog för en del känd som "Långemans" eller "Måsamannen" dotter. Det är väl min pappas förtjänst att vi hamnade just i Hårderup, eftersom han redan 1967 köpte ett gammalt ruckel, som skulle föreställa vår sommarstuga. Denna stuga skulle komma att bli pappas livslånga projekt. Det tog också 8 år innan "Landet", som vi i familjen kallade stugan för, blev bebodigt. Först 1975 flyttade vi ut på Landet i mera regelbundna former. (Varje lov och helg.) Vi var, mamma, pappa och min lillebror Martin.

Som nybliven tonåring, var det inte helt positivt att sitta fast på landet utan kompisar varje helg. Tack och lov kom räddningen i och med att jag lärde känna Agneta och Karin Stomberg. Vi hade mycket kul ihop och det var även genom dem som jag kom i kontakt med "Hused".

När jag nu fick inbjudningsbrevet i min hand, så kom en del gamla minnen tillbaka. Jag kände direkt att jag tyckte att det skulle bli kul att gå. Det låter kanske lite konstigt, speciellt i Jannes öron, som fick min anmälan bara två dagar innan festen. Janne deklarerade att jag verkligen var ute i sista sekund, men han var härligt flexibel, så allt ordnade sig till det bästa. Varför det blev så i sista minuten är en annan lång historia som vi inte tar här och nu.

Men jag måste erkänna att fast att jag blev glad och gärna ville gå, så var dessa känslor blandade med annat som inte var så positivt.

Båda mina föräldrar blev mycket fästa vid Landet och givetvis finns där många goda barndomsminnen förknippade med vår sommarstuga, men tyvärr finns där även en stark anknytning till mina föräldrars bortgång. Framförallt pappas bortgång som ligger så pass nära i tid.

För att göra en lång historia kort, så fick pappas på sätt och vis precis som han ville. Han fick ett hastigt och plötsligt slut på sitt älskade Land. För mig och Martin blev detta givetvis en chock. Efter den första chocken, så insåg vi att vi stod med ett känsloladdat problem på halsen. Vad skulle vi göra med Landet. Där fanns ju alla våra barndomsminnen i kombination med att detta hade varit både mammas och pappas favoritplats. Mitt praktiska jag fick ta överhand och inse att det inte gick att kombinera egen familj, karriär, eget hus OCH sommarstuga, som var i behov av en hel del renovering. Så hösten 97 sålde vi Landet och lämnade en 30-årig epok bakom oss, som jag inte räknade med att komma i kontakt med igen.

När jag satte mig i bilen lördagen den 14 augusti, så var det med blandade känslor som jag började min resa tillbaka i tiden. En del av mig gladdes åt att träffa alla gamla kompisar, medan en del tyckte att det blev allt obehagligare ju närmare Landet jag kom. I mitt fall var det de dåliga minnena som låg överst i hjärnan.

Men redan när jag passerade Landet och såg att det såg bebodigt ut och att det verkade som att vår gamla sommarstuga nu hade fått andra ägare som såg ut att trivas där, kändes det bättre. När jag sedan hämtade upp Agneta Stomberg och vi bubblade på som om vi hade träffats igår, kom feststämningen allt mer igång. När vi sedan kom in på Lagnebos gård och med en gång sprang ihop med Janne, Mats Yvonne, Göran, Annette och många fler, så visste jag att det skulle bli en lyckad kväll.

Det var god mat och bra dans, men bäst av allt var att gå runt och prata med alla. Jag hade mycket trevligt under själva middagen med Jan-Anders vid min högra sida. Fast rent ärligt så kunde jag först inte riktigt placera dig. Det var först när Agneta klargjorde det hela genom att säga "jamän det är ju "Ester" som du sitter sidan om", som poletten ramlade ner. Då visste jag precis vem Du var.

För min del kom denna fest att betyda något alldeles speciellt. Den gav mig tillbaka de positiva och ljusa minnena ifrån ungdomsåren. Plötsligt blev bilden klar för mig om vad "Hused" egentligen betydde. Det var härliga fredagskvällar med "De fattiga och rika" på TV och Boney M på högsta volym ifrån musikanläggningen. Det var den tiden då jag tog de stora grälen med föräldrarna om hur länge man

fick vara ute. Ibland drabbades man av utgångsförbud. Det var även här jag lärde mig vad HB var för något, det var här som de halsbrytande biljakterna gick mellan "Hused" och Vollsökiosken och det var här man förälskade sig i än den ena och än den andra. Ingen nämnd och ingen glömd.

Ett stort tack till alla Er som var med och arrangerade festen, dels för en mycket lyckad kväll, men också för att ni hjälpte till att ta fram de roliga minnena ifrån min tid på Landet.

LIMERICK OM MÖSS

Av Maggie Bernt
Solgården, Bjälkhult

Den flummiga skogsmusen Ester
i mitt skaffereri hade fester
men då blev jag vred
till verket jag skred
förgiftade Ester och gäster.

POJKMINNEN FRÅN 1910-TALET

Anton Håkansson
Starrarp

Det hände en gång i min allra tidigaste ungdom att jag träffade den man som Piraten troligen beskriver som Patron Esping. Han skjutsade en handelsresande med hästar och vagn från Vollsjö, för bilar var mycket sällsynta. Han höll inne på vår gård och det var där vi blev bekanta. Han hade två stora hundar med sig i koppel och han hade ett förslag. Om jag ville släppa min kanin i trädgården så att hundarna kunde jaga de skulle jag få 10 kronor.

Tio kronor, vilken svindlande summa för en tolvåring på den tiden. Det fanns ingen veckopäng. Men tanken på att man inte får plåga djur fanns hos mig och svaret blev nej. Jag hade haft två kaniner som en hund bet ihjäl. Det var ingen vacker syn att se dem jagade och sönderbitna.

Men här var ju en chans att tjäna pengar när en kanin var värd 10 kronor. Men kaniner växte sakta. Då var det nog bättre med höns, de växte fortare. Men hur få tag på kycklingar? Till det fordrades främst ägg och även en liggehöna. Men det visade sig var omöjligt att få tag på. Kläckningsmaskiner fanns ej. Det var då jag kom att tänka på mina gode vänner skatorna. De försåg mig med ägg, som jag blåste ut och trädde upp på en ring av ståltråd. Sådana ringar hade alla pojkar häromkring, men de hade en fördel framför mig. De flesta hade fälader och fler träd än jag och därför fler fågelbo och därför fler ägg, t.o.m. kråkägg.

Jag för min del hade endast skatägg men jag hade många. Så här var kanske en chans. Jag hade ju tagit deras ägg. Varför inte lägga dit hönsägg? Jag målade tre hönsägg så att de liknade skatägg. De gick ju precis ned i boet.

Tiden gick, vi hade varit borta en söndag och när vi kom hem på kvällen träffade jag en släkting som sa:

- Det var ett förfärligt liv det har varit på skatorna i er trädgård, de har skrikit och flugit ikring hela dan! Hönsäggen! tänkte jag. Kanske de hade blivit kycklingar och det hade de verkligen blivit. Tre små pigga individer som lät sig villigt fångas och sättas i en bur som jag hade i beredskap.

De växte och blev rätt stora hönor. De gick aldrig in till våra gamla höns, de höll sig för sig själv. Därför ordnade jag ett rum till dem som jag stängde om kvällarna. När jag öppnade för dem om morgonen stod de först på trappan och såg sig omkring. Var där då en främmad hund eller katt så gick dom inte ut förrän dessa avlägsnat sig.

En dag var där ett väldigt oväsen. Det var så att de andra hönsen hade en tupp som hade försökt uppvakta en av mina hönor och det slutade med vilt slagsmål och mina tre hönor rök på tuppen. Fjädrarna rök av tuppen och han såg tämligen schaskig ut. Dom här hönsen var rätt ilska, kanske de blivit det av att de ruvades ut av skatorna. Dessa fåglar kan ju slåss våldsamt inbördes. Här var tuppen ner och dog. Därför slutade han som soppa och mitt önskade hönseri slutade också nästan innan det börjat.

HUR MÅS DET RUNT OM I STUGORNA?

Ewa Andersson
Grönalund

Har ni funnit er tillrätta i vår EU-anpassade värld? Har ni varit och spanat in era olivlundar i Grekland eller apelsinodlingarna i Spanien? Själv bidrar jag säkert med en slant till Irlands fårskötsel och till en och annan vingård i Portugal.

Har ni också kopplat upp er på internet? Kanske kan man rent av sälja bilen nu när vi kan sköta våra affärer via datorn. Inte behöver väl ICA-handlaren i Vollsjö kosta på sig en så genomgripande renovering nu när vi inte behöver sätta foten innanför dörren, utan bara lyfta på luren eller knappa in inköpslistan på nätet. Sen kan vi sitta här i våra stugor ensamma med ljuset släckt och vara så där lagom eller åtminstone veta hut! Det är ju så man vill att det ska vara. Tja, nu tror jag nog att vi kan sysselsätta oss. Veden måste sågas och huggas. Jordgubbarna skötas så de kan växa och få rätt EU-storlek. Även gurkorna måste hållas efter så dom får den rätta EU-böjen. Varken mer eller mindre. Nu när samhället inte längre skall styras av omsorg och respekt för människovärdet, är det ingen idé att sitta och vänta på hemtjänstens glada flickor. Det finns inte en chans att dom skall ha tid för att besöka någon av oss. Inte ens lantbrevbäraren kommer vi att se röken av nu när vi valt e-mail. Då har vi ju vårt eget postkontor hemma i vardagsrummet. Ni skall få se att man snart kan kontrollera om vi lever med hjälp av knapptelevonen. Tryck 1 om du lever, tryck 2 om du är halvdöd, osv. Avsluta alltid med stjärna! Vi kommer inte längre att behöva träffas. Vill vi ses, kan vi sköta det via bildtelefon, TV eller datorn. Men då mina kära vänner är vi riktigt illa ute. Hur skall vår personlighet då kunna slå ut i blom? Det är ju vid möten människor emellan som vår personlighet växer fram. Det vill säga att ingen skönhet visar sig förrän man berörs med händer. Är man inte poppis hos någon visar man inte sina positiva vackra sidor. Och hur ser då tillväxten ut? Hur går det med vår framtid? Det kommer förmodligen att krävas intim kontakt för att föra släktet vidare även i ett markandsstyrt, egotrippat samhälle.

Det är klart att en viss återhållsamhet bara är av godo. Tänk vad vi kan spara på dagis och skolor. Fast alternativet distansundervisning via dator blir väl det enda rätta.

Hur går det sen med de äldre? Några år att njuta som pensionär blir det kanske inte alls tal om. I takt med att pensionspengarna sinar höjer man bara pensionsåldern. Då blir det inte så många år över innan det är dags för den naturliga avgången.

En del andra åtgärder kan säkert lösa det där med att vi får allt högre livslängd. Jag kan tänka mig, att om vi bara får behålla den höga arbetslösheten, finns chansen att några av dem som samhället gjort överflödiga väljer att träda tillbaka på ett tidigt stadium.

Om man tillräckligt ofta i olika medier talar om att våld är ett naturligt sätt att lösa konflikter på, blir vi av med några till på ett tidigt stadium. Låt mottot bli att det goda skall med vapen i hand förgöra det onda, som har ännu värre vapen. Låt kampen trappas upp.

Kalla det gärna för fantasy eller science fiction, ingen vet vad det egentligen står för i alla fall. För alltför många är det rena rama verkligheten redan idag! Usch ja! Så kan det säkert gå om vi inte längre skall tillåtas bry oss om, krama och ta på varandra, skratta och gråta tillsammans. Men kära ni än finns det hopp!

Vi måste snabbt som bara den lära oss att "DEN ENDA VÄGEN" som vår nye gud "marknaden" dikterar inte existerar, vare sig den skulle gå åt vänster eller åt höger.

Om ni ser er omkring, och vi som bor här i "stökäppalandet" behöver bara titta ut genom fönstret, så ser vi alla de små slingrande och krokiga vägar och stigar som vi istället skall pröva på. Strunta i alla de fina motorvägar som prioriteras från högre ort.

Nej, låt oss ströva omkring på småvägarna tillsammans! Allt det ni nu läst är, tro det eller ej, en inbjudan att pröva på en av de verkliga småvägarna.

Det gör vi naturligtvis på **BJÄLKHULTSPROMENADEN** som i begynnelsen av seklet kommer att äga rum söndagen den 23 januari. Samling kl 13.30 i vägskalet i Starrarp. Där tar vi tillvara allt det där med gemenskap som är så fint och som vi alla så väl behöver. Speciellt utvecklar vi detta på kaffekalaset efter vandringen. Vi träffas då på Grönalund. Välkomna!

BJÄLKHULTSPROMENADEN

Vid förra Bjälkhultspromenaden i januari i år medverkade Knut Thulin med att läsa några av Nils Eklundhs dikter vid diktarens hem i Bjälkhult, där vi traditionsenligt gjorde ett kort uppehåll i promenaden.

Sedan gick vi tillbaka till Starrarp och Grönalund där Ewa och Lasse välkomnade till kaffesamkvämet.

Där medverkade Ingegerd Oscarsson och Sigun Rix med historier på bygdemål och visor till gitarr, vilket blev mycket uppskattat.

Nästa Bjälkhultspromenad blir söndagen den 23 januari år 2000. Vi startar kl. 13.30 från Tregubbauset i Starrarp och går tillsammans till Nils Eklundhs hem i Bjälkhult. Vi beräknar vara tillbaka på Grönalund vid 3-tiden. Vi hoppas som vanligt att flera sluter upp efterhand, antingen från början vid Tregubbauset eller under promenadens gång

t.ex uppe i Bjälkhult eller att ni kommer direkt till Grönalund där vi dricker kaffe. Denna gång har vi också nöjet att hälsa välkomna till **Anita och Bengt Samuelsson** i Puus, som kommer att medverka med ett kåseri.

Vi vill hälsa alla hjärtligt välkomna och påpeka, dels att inbjudan inte enbart riktar sig de som bor i Starrarpsområdet utan alla är välkomna, dels att det alltså går bra att ansluta sig när som helst under eftermiddagen. Vi vill att Bjälkhultspromenaden ska vara en hembygdsträff i all enkelhet med viss inriktning på Nils Eklundh och på diktning i allmänhet.

Bertil, Knut, Ewa och Lasse.